

گفتگوی یادآور پزشکی که بیش از یک دهه است
محدوده کمپر خوردار طوس را
برای طبابت و خدمت به بیماران برگزیده اند

پزشک حاشیه

هر کس بیمار
باشد و به اینجا
مراجعه کند،
معاینه اش
می کنم. نیازمند
و بی نیاز فرقی
نمی کند. افرادی
هستند که حتی
توانایی خرید
داروهایشان را هم
ندارند. همه ما
باید تا حد امکان،
شرایطی را فراهم
کنیم که آن ها
برای درمان، با
مشکلی روبه رو
نشوند

انسبیه شهرکی: خیلی ها معتقدند پزشک ها آدم های متفاوتی هستند و خود را در طبقه اجتماعی خاصی قرار می دهند که با مردم عادی فاصله زیادی دارد. اما این نگاه، نمی تواند فراگیر باشد، چرا که در همین شهر پزشکی هستند که سال هاست با رضایت خاطر و انتخاب شخصی، به اهالی مناطق کمپر خوردار و حاشیه شهر خدمت می کنند و خود را تافته جدا تافته ای از مردم نمی دانند. ساکنان محله خاتم الانبیا (ص) و بولوار طوس، از شهروندانی هستند که ارتباط تنگاتنگی با پزشکان در مانگاه فدک دارند و به آن ها اعتماد کرده اند. این اعتماد از نیت خیر خواهانه و نگاه نیک اندیش پزشکی است که در این مرکز درمانی فعالیت دارند. دکتر «علیرضا صفاران» یکی از این افراد است که ثابت کرده یک پزشک نیز می تواند با وجود همه دل مشغولی هایش، دل به دل مردم داده و خود را جزوی از آنان بداند. او که نایب رئیس هیئت مدیره و مسئول مالی در مانگاه فدک نیز هست، کار در حاشیه شهر را جذاب تر می داند و

معلمی که طبیب شد
در مانگاه فدک غلغله است. زن و مرد، پیر و جوان و کودک بر روی صندلی های سالن در مانگاه و حتی بخش اداری اش که مجزا است، نشسته اند. اتاق های کوچک در مانگاه و پزشکی که پشت میز نشسته اند و بیمارانی که یکی یکی وارد اتاق شده و چشمشان به تجربه بالای آقای دکتر و گاهی درمان رایگانش دوخته شده، صحنه ها و برداشت های دیگری است که پیش چشم و در ذهن می آید. دکتر علیرضا صفاران، پزشک عمومی با سابقه و کهنه کاری است که ۵۱ سال از خدا عمر گرفته. او در تمام سال های طبابتش، مطبی باز نکرده، چرا که دوست داشته وقت بیشتری را برای بیماران بگذارد و درگیر مطب داری نشود. خودش در این باره می گوید: «هر کس بیمار باشد و به اینجا مراجعه کند، معاینه اش می کنم. نیازمند و بی نیاز فرقی نمی کند. افرادی هستند که حتی توانایی خرید داروهایشان را هم ندارند. همه ما باید تا حد امکان، شرایطی را فراهم کنیم که آن ها برای درمان، با مشکلی روبه رو نشوند. گاهی تعداد بیماران بی بضاعت بولوار طوس آن قدر زیاد است که خرج در مانگاه، بیش از دخل و درآمد آن می شود.»

بیشتر وقت را برای در مانگاه فدک صرف می کنم
از همان روزی که از دانشگاه فارغ التحصیل شد و مدرکش را گرفت با خود عهد کرد تا جایی که بتواند به نیازمندان کمک کند و زکات علمش را بپردازد. خودش خاطرات سال های دور را این طور مرور می کند: «درسم خیلی خوب بود و می توانستم در هر رشته ای قبول شوم،

اما به خاطر علاقه قلبی ام به تدریس، در آزمون تربیت معلم که در سال ۶۳ جدا از آزمون کنکور برگزار می شد، شرکت کردم. رتبه خیلی خوبی آوردم و دو سال شاگرد اول دانشکده در مرکز تربیت معلم شهید بهشتی مشهد بودم. یک سال به منطقه با جگیران رفتم و درس علوم را به دانش آموزان مقطع راهنمایی یاد می دادم. اما سرانجام وسوسه اطرافیان مبنی بر اینکه با این استعداد، خودم را در رشته پزشکی محک بزنم، سبب شد در کنکور تجربی شرکت کنم.». نجاران در سال ۶۶ با رتبه ۵۹۱ در دانشگاه سراسری ارومیه و در رشته پزشکی پذیرفته می شود، اما علاقه اش به تدریس باعث می شود او هم زمان با تحصیل، در مدارس مختلف ارمانه ارومیه، به کار تدریس مشغول شود؛ «این کار در کنار خواندن کتاب های سخت رشته پزشکی، مرا از لحاظ روحی سیراب می کرد.» او در حال حاضر نیز هم زمان با خدمت در در مانگاه فدک، در دانشکده های مختلفی مثل منتظری و ثامن الحجج (ع) به دانشجویان درس می دهد؛ «یک سال پس از تشکیل در مانگاه فدک، به واسطه آشنایی با یکی از اعضای مؤسس، به این گروه پیوستم. اوایل فقط طبابت می کردم و در حال حاضر، علاوه بر اینکه طبابت می کنم مسئول فنی در مانگاه نیز هستم. اگر چه در بعضی ششیف های بیمارستان های پاستور و دکتر شیخ هم حضور دارم، اما بیشتر وقت را برای در مانگاه فدک و بیمارانش گذاشته ام.»

صداقت و وفاداری اهالی بولوار طوس
«روستایی های شریف شهری شده» تعبیری است که دکتر نجاران، برخی از اهالی قدیمی جاده قدیم قوچان را با این عنوان، خطاب می کند. او در توصیف محله ای که سال هاست